

Holly Hepburn

Wintermagie

Terugkeer naar Half Moon Farm – deel 4

1

Toen Daisy op maandagmiddag bij het schoolhek aankwam om Finn en Campbell op te halen, voelde ze zich alsof ze meespeelde in de film *Groundhog Day*. Ze liep gehaast en met gebogen hoofd naar haar gebruikelijke plekje op het schoolplein, vastbesloten om met niemand oogcontact te maken en dan vooral niet met Kit Devereaux.

De vele paraplu's hielpen hier wel bij; ze vormden kleurrijke groepjes van beschutting tegen de plensbuien terwijl hun eigenaars stonden te kletsen en minder aandacht dan normaal besteedden aan wie er allemaal het plein op en af liep. Maar regen of niet, het herinnerde Daisy maar al te sterk aan haar eerste schoolbezoekjes toen ze pas in Mistlethorpe woonde, en het zou haar niet verbazen als de acteur Bill Murray uit *Groundhog Day* daadwerkelijk met zijn uitgestreken gezicht tussen de mensen stond.

Toen was het de stomme aanrijding met Kits auto geweest die haar deed wensen onzichtbaar te zijn, nu waren de gevoelens van schaamte en boosheid het resultaat van heel andere daden. Ze had er geen bewijs voor gehad dat haar relatie met Drew Entwhistle het onderwerp van de roddels was, behalve dan de zijdelingse blikken en het onverholen gefluister, totdat Kit zijn afkeuring kenbaar had gemaakt over het feit dat ze de avond met Drew had doorgebracht. En ze wist dat ze zich er niets van moest aantrekken, vooral omdat hij het met haar eens was geweest dat het zijn zaken niet waren. Maar omdat haar ex-man haar vlak daarvoor nog de les had gelezen over het beschermen van haar zoons tegen haar romantische ontmoetingen, had het een gevoel van verontwaardiging opgeroepen dat de

hele dag bleef smeulen. Op dit moment zou het haar niets uitmaken als ze Kit nooit meer zou spreken.

Maar dat was niet echt waar, herinnerde een zeurend stemmetje in haar hoofd haar. Want net nadat hij had geprobeerd haar te waarschuwen voor Drew, had Kit haar een pakje oorlogsbrieven gegeven die geschreven waren door haar oma, aan zijn opa. Het was een cadeau geweest dat haar de wind uit de zeilen had gehaald. Ze had hem met open mond nagestaard toen hij was weggelopen en haar zeer terecht ergernis had doen wankelen. Toen ze terug was op Half Moon Farm was haar verrassing veranderd in een schamele dankbaarheid die haar irritatie in de kiem smoorde. Hij had haar iets gegeven waarvan ze nooit had durven dromen dat het nog bestond; de ontbrekende helft van het liefdesverhaal tussen hun grootouders. En ze kon niet anders dan er meteen weer in duiken.

11 Thanet Lane
Mistlethorpe
Kent

8 maart

Lieve V,

Bedankt voor je brief die ik vanochtend heb ontvangen. Je zegt zulke mooie dingen, het deed me blozen. Maar je had me moeten zien toen ik vandaag thuiskwam, helemaal onder het stof van het werk! Meneer Athers laat ons de westelijke kant van de ommuurde tuin herbeplanten en dat zal er heel mooi uitzien wanneer het klaar is, maar nu ligt het er vreselijk bij. Onze boom is net zo robuust als altijd en er verschijnen al kleine groene knopjes aan de kale takken. Ik moet altijd glimlachen als ik dat zie en dan denk ik aan jou.

Het dorpsleven gaat gewoon door zoals normaal, hoewel ik denk dat het jou saai in de oren zal klinken. Toen meneer Barker en zijn fiets zondagochtend terugkwamen van de kerk, zijn ze belaagd door een eekhoorn. Meneer Barker vloog over het stuur heen en belandde in de vijver, waardoor iedereen

behalve hijzelf in een deuk lag. Hij was behoorlijk nijdig, hoewel het eendennest zijn val gebroken had. Ik weet zeker dat hij er wel bovenop komt, maar als ik die eekhoorn was, zou ik dekking zoeken.

Ik hoop dat het goed met je gaat. Ze zeggen dat de oorlog snel voorbij zal zijn, maar hoe langer het duurt, hoe meer zorgen ik me maak. Mevrouw Porter van de bakkerij heeft het verschrikkelijke telegram vorige week ontvangen en het brak mijn hart haar te zien huilen. Ik weet dat we dapper moeten zijn en ons steentje moeten bijdragen om de oorlog te winnen, maar ik zou zo graag willen dat je thuis was, Val. Tot die tijd stuur ik je al mijn liefde.

Schrijf me zodra je dit ontvangt.

Jouw Violet

Daisy kwam weer terug in het hier en nu, op het schoolplein, door een plotselinge kakofonie van lawaai die veroorzaakt werd door het opengaan van verscheidene deuren. Kinderen stroomden naar buiten, kletsend en lachend en elkaar wijzend op de regen. Ze hield haar hoofd laag terwijl ze de tweeling zocht in de menigte; normaal gesproken kwamen ze als laatste tevoorschijn. Ze verwachtte dat ze dicht bij Alice zouden lopen, maar zij was nergens te zien. Dat was vreemd en dus riskeerde Daisy het om wat beter naar de groep ouders te kijken die als een vloedgolf richting het schoolhek liepen. Ze zag Kits lange gestalte er niet tussen, zelfs niet verstoopt onder een paraplu. Hij stond niet op Alice te wachten en liep ook niet met haar van het schoolplein af. Ze waren beiden nergens te bekennen.

Het mysterie werd opgelost zodra Finn en Campbell bij haar kwamen staan. 'Alice heeft de hele vloerbedekking ondergekotst,' vertelde Finn haar met een akelig genoegen voordat ze er zelfs maar naar kon vragen. 'Ze is naar huis moeten gaan.'

'O!' zei Daisy meelevend. 'Ik hoop dat ze in orde is.'

'Waarschijnlijk het norovirus,' zei Campbell op een manier die de schijn wekte dat hij een professor van middelbare leeftijd was. 'Genoeg drinken en rusten en dan is ze met een paar dagen weer de oude.'

‘Het kan ook de Zwarte Dood zijn,’ weersprak Finn. ‘Dat hebben we in de geschiedenisles geleerd. Als ze steenpuisten en zweren heeft, dan is het zeker de pest.’

‘Nee joh.’ Campbell klonk afwijzend. ‘Je moet tegenwoordig erg je best doen om de pest te krijgen. Ik durf te wedden dat het een virusje is, hoewel ze wel een rare groene kleur had.’

Finns ogen werden groot. ‘Ebola. Honderd procent zeker.’

Daisy keek streng van de een naar de ander. ‘Mag ik jullie eraan herinneren dat we het hier over jullie vriendin hebben? Ze heeft geen pest of ebola, godzijdank, en een beetje medeleven zou jullie niet misstaan. Dat arme meisje voelt zich waarschijnlijk afschuwelijk.’